

P A A S F E E S T .

“De Heer is waarlijk opgestaan”, dat is de juichtoon van allen die zich bewust zijn en die geloven dat de dood verslonden is tot overwinning.

Vorbijgegaan is de droefheid en de verslagenheid van de Goede Vrijdag, toen alle hoop verdwenen was.

Wat hadden de eerste discipelen zich niet voorgesteld van Hem, met wien zij gewandeld hadden, van Hem, die hen had geroepen om steunpilaren te zijn van Zijn koninkrijk, ja, zelfs de macht hadden om doden op te wekken.

En nu, nú was Hij gestorven.

Maar, had Hij hen dan niet geleerd dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen moest worden door de Overpriesters en de Schriftgeleerden, en, dat Hij gedood moest worden en ten derde dage weer moest opstaan.? **Mattheus 16:21; Markus 8:31.**

Waren de Zijnen, en, Petrus in het bijzonder, dan het onderwijs van hun Leraar vergeten.?

Op verschillende tijden en in verschillende omstandigheden had Hij aan hen verteld dat het moest want daarom was Hij, de Beloofde, gezonden door Zijn Vader.

Was Petrus het dan vergeten toen hij tegen de Heer sprak: “Heer, wees U genadig, dit zal U geenszins geschieden.” en, dat het antwoord van de Heer tegen Petrus toen was: ”Ga weg, achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar der mensen.”

Volgens Gods wil moest het geschieden dat de Zon des Vaders door Zijn ondergang het mensdom zou verheffen door Zijn opstanding.

Het offer moest volkomen zijn.

Daarom ook op de Paasmorgen de vraag van de Engelen aan de vrouwen uit Galiléa, nadat zij de steen afgewenteld en het graf ledig gevonden hadden want Hem, die zij zochten, vonden zij daar niet: “Wat zoekt gij de Levende bij de doden.” **Lukas 24:5**, “Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan.”

Niet het graf, maar de opstanding was de overwinning.

De dood zou het laatste niet zijn, maar wél het leven door de opstanding uit de doden.

Zij waren bedroefd, omdat zij dachten dat het lichaam van de Heer gestolen was en dat zij daardoor hun liefde voor de Heer niet konden vervullen omdat zij, door dat het Sabbat werd, geen gelegenheid hadden om hun specerijen en welriekende zalven bij het lichaam van de Heer te kunnen leggen. **Lukas 23:56**

Hoevelen zijn er niet, die in hun onwetendheid hun troost en liefde zoeken en brengen op het kerkhof, alsof dit het laatste is wat zij nog kunnen doen.

Prachtige graven worden er opgericht en schatten aan bloemen er bij neergelegd, maar, heeft men het onderwijs van die grote Leraar dan vergeten, dat het langs deze weg moest geschieden om grote vreugde en blijdschap te hebben op het Paasfeest dóór Zijn opstanding?

Was Zijn Woord dan niet tot de Apostelen: “Gaat henen, onderwijst al de volkeren, dezelve dopende in de Naam des vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen te onderhouden alles wat Ik u geboden heb,?”

Hij, die gelooft in Jezus Christus en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar moet het geloof tonen om deel te hebben aan de blijdschap dat de Heer waarlijk is opgestaan uit het graf van zonde en schuld van de eerste mens Adam af aan tot aan de voleinding der wereld.

Maria Magdalena die zich hoogstwaarschijnlijk van de vrouwen had verwijderd toen zij het graf ledig vond, was naar Simon Petrus en Johannes gegaan om aan hen te vertellen dat ze de Heer weggenomen hadden en dat zij niet wist waar zij Hem gelegd hadden. **Johannes 20:2.**

Petrus en Johannes gaan met haar mee naar het graf en vinden dat zoals zij het gezegd had.

Intussen waren de andere vrouwen met de boodschap van de Engelen naar Jeruzalem vertrokken om deze tijding aan de anderen te vertellen.

Terwijl Petrus en Johannes terugkeren naar huis, blijft Maria Magdalena wenende bij het graf.

En, wanneer zij het graf ingaat dan ziet zij daar twee Engelen, die tegen haar zeggen: “Vrouw, wat weent gij?”

En onder tranen vertelt zij waarom zij weent, want, het voorwerp van haar liefde, al was Hij dan ook gestorven, was weg.

De Romeinse soldaten die de wacht moesten houden zijn verdwenen en de steen is weggewenteld en het graf ledig.

Wanneer zij zich achterwaarts keert, dan ziet zij iemand staan die tot haar zegt: ”Vrouw, wat weent gij.? Wie zoekt gij.?”

Ach, wat kon zij, in haar droefheid, anders verwachten dan dat dit iemand was die toezicht hield over de hof.?

En daarom is de vraag van haar tot Hem, die zij niet herkende: “Here, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt en ik zal Hem wegnemen.”

Maar, daar hoort zij haar naam: “Maria”

Smart en tranen verdwijnen bij het horen van dien stem, en “Rabboni” is alles wat zij zeggen kan, maar, hierin ligt ook alles opgesloten van haar erkenning en haar aanbidding.

Zij krijgt nu als eerste, de opdracht van de Heer Zelf, om mede te delen aan de broeders dat de gestorven Heiland was opgestaan.

Zeg hun: “Ik vaar op tot de Vader en uwen Vader en tot Mijn God en uwen God.”

Maria gaat heen, maar, geheel anders gestemd dan zij bij het graf gekomen was.

De andere vrouwen werden indachtig aan het woord des Heren dat Hij voordien tot hen gesproken had en waaraan de Engelen hen herinnerden.

En, wat doen deze vrouwen nu, nadat zij, als bewijs, het ledige graf aanschouwd hadden.?

Zij krijgen de opdracht om haastig heen te gaan en aan de broederen te gaan vertellen dat de Heer is opgestaan uit de doden en dat Hij hen zou voorgaan naar Galilea, want dáár zouden zij Hem zien.

Zij keren terug naar Jeruzalem, omdat zij het woord van de Engelen geloofden; echter niet met droefheid in hun hart, zeer zeker niet, blij en opgewekt gaan zij heen om het grote nieuws te vertellen.

Wat zullen zij onderweg veel met elkaar besproken hebben, want hun harten waren vervuld met hetgeen zij gehoord en gezien hadden.

“Naar Galilea”, dát was de boodschap; en, hoe zal hun blijdschap nog groter zijn geweest, toen zij op de terugweg een stem hoorden: “Weest gegroet”.

Dit woord zal hen, toen zij Hem zagen, als hemelse muziek in de oren hebben geklonken.

Zij zagen Hem, die zij dood waanden en vielen voor Hem neder en omarmden Zijn voeten en zij aanbidden, vervuld van dankbaarheid en liefde, hun Heer en Heiland. **Mattheus 28:8,9.**

Dit alles geschiedde na de verschijning van de Heer aan Maria Magdalena.

Men kan begrijpen, dat hun verlangen groot was om zo spoedig mogelijk aan de andere te vertellen wat zij gezien en gehoord hadden.

En, hóe werd deze blijde boodschap ontvangen door de Apostelen, die in zak en as terneder zaten.?

In **Lukas 24: 10,11**, staat geschreven: “En hare woorden schenen voor hen als ijdel geklap en zij geloofden haar niet.”

De Apostelen hebben misschien de vrouwen beschuldigd van misleiding en zelfbedrog, maar, tóch moest dit alles veranderen en daarvoor zou de Heer Zélf zorgen.

Hij verschijnt ook aan Simon Petrus, en, wanneer de Emmausgangers met dezelfde boodschap bij de Apostelen komen, dan wordt het hun reeds toegeroepen: “De Heer is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien.” **Lukas 24:34.**

Hoe geheel anders is het nu in de kring van de Apostelen geworden; nu is er geen twijfelen meer over de boodschap die Maria en de andere vrouwen hun hadden gebracht, en waarvan zij dachten dat het slechts ijdel geklap was.

Petrus was de eerste Apostel aan wie de Heer Zich openbaarde, hij, die de geloofsbelijdenis had uitgesproken: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de Levende God.” **Mattheus 16:16.**

Deze belijdenis moest door Petrus beleefd worden en zeer zeker zullen vele woorden die de Heer tot hem gesproken had **Mattheus 16:22,23** en **Mattheus 26:31-35**, opgehelderd zijn geworden.

Het is de Heer Zélf die door Zijn verschijning aan verschillende van Zijn discipelen alle twijfel wegneemt en daardoor bewijst dat Hij werkelijk is opgestaan en hen voor zal gaan naar Galilea.

Zullen wij nog twijfelen aan de boodschap die de Heer persoonlijk aan Maria gedaan heeft voor Zijn Apostelen en andere knechten.?

Zal het worden beschouwd als ijdel geklap of inbeelding.?

De eerste Apostelen moesten naar Galilea gaan, aan de zee van Tiberias of Gennesareth en daar zouden zij de Heer zien.

Wij weten uit de Heilige Schrift dat de Heer aan hen verschenen was te Jeruzalem, maar tóch moesten zij naar Galilea gaan.

Dáár had de Heer hen geroepen vanuit hun vissersboot toen zij, op Zijn bevel, nadat zij de gehele nacht tevergeefs gevist hadden, het net uitwierpen

Toen had Hij gesproken: “Van nu aan zult gij mensen vangen.”

Zij hadden toen alles verlaten en waren Hem nagevolgd. **Lukas 5:10,11.**

En toen kwam daar die Goede Vrijdag met zijn vreselijke gevolgen: hun Heer gekruisigd en begraven.!

Maar, gevolgd door de triomfkreet: “**De Heer is waarlijk opgestaan en Hij gaat u voor naar Galilea.**”

Daar, in Galilea, worden zij er opnieuw herinnerd aan, en bepaald bij hun roeping en kregen zij bij vernieuwing de opdracht wat zij moesten doen zoals wij kunnen lezen in **Johannes 21:15-17.**

Dát was het doel van de Heer toen Hij sprak: “Ik ga u voor naar Galilea en daar zult gij Mij zien.”

Zij moeten de blijde boodschap van de opgestane Heer verkondigen.

Niet het graf, maar de opstanding bracht de blijdschap aan waardoor Hij bewezen had de Gezondene des Vaders te zijn geweest.

Er is een blijdschap te verkondigen van de opgestane Heiland en de wederkomende Bruidegom.

Nog een weinig tijd, en dán kómt de Heer.

MARAN—ATHA.